

Çoğu siyasetçiler herhangi bir toplantıya gittiğinde toplantıyı dualarla başlar oldu. Tıpkı Cumhurbaşkanımız gibi. Elbette Müslüman bir ülkeyiz; din deyince hemen akla gelen konuların ne olduğu (maalesef) dikkate alınacak olursa, siyasetçilerin böylesi mesajları topluma vermesi elbette doğru olur.

Ama siyasetçiler toplantılarda, hatta şu ramazan ayı içinde toplu iftar açılışı öncesinde konuşmalarının bütününe baktığımızda, izlediği siyaseti, adeta HAK davası olarak takdim etmesi, teolojik ve etik açıdan problemlidir.

Öncelikle AKP seçmeninin dışında kalan, yaklaşık yüzde elli beşlik kesim, bu “ Dava”nın karşısında olduğuna göre, ortaya nasıl bir tablo çıkmış oluyor. İslam’ı savunanlar ve karşıtları! (Yüzde doksan dokuzumuz Müslüman) Muhalif kitleyi kastederek, dönemin Başbakanının sıkça okuduğu “ gözleri var görmezler, kulakları var işitmezler “ ayetini de hatırlayalım. Ki bu ayeti Kur’an cehennemlikler için kullanıyor!

Bir diğer husus AKP hükümetinin yaptığı her icraat, ortaya koyduğu her söylem “ dinleştirilmiş” daha doğrusu “ dinleştirilmiş” oluyor.

Dini siyasete alet ediyorlar diyenler bana kalırsa yanılıyorlar, çok daha vahim bir tabloyla karşı karşıyayız. Uygulamakta oldukları siyaseti din gibi hissettirme/gösterme çabası söz konusudur. Çünkü:

Halbuki “ Hak” kavramı aşkın bir kavramdır. Bir siyasetin içinde asla tüketilemez.

Allah her insanı akılla donatmış ve ona sorumluluk yüklemiştir. İlahi kitaplar, bu sorumlulukları hatırlamak için insanın bizatihi kendisini muhatap alır. Hangi amaçla olursa olsun, muhataplık devreden çıkartılamaz.

Benim yerime sen düşün, sen anla, ben de senin anladığın gibi yaşayayım; sen akıl ol, lider ol, aracı ol diyerek, kimse sorumluluktan kurtulamaz.

Din dediğimiz olgu, kimsenin inhisarında değildir.

Hele iktidar ve güç sahiplerinin güç ve iktidarlarını korumak adına yaptıkları siyasetin adı, asla Allah davası olarak takdim edilemez.

Hak davası, ne olmuş bitmiş bir olgu gibi ele alınabilir, ne de birilerinin tekelindedir.

Hak her an her yerde araştırılması gereken insanlık idealidir.

Hiç kimse hak kı teslim alamayacağı gibi, birileri de biz hak ız, bizim yolumuz hak tır diyerek yola çıkamaz.

Bir kişiyi, bir düşünceyi, bir ekolü, bir ideolojiyi, bir mezhebi, dinin ya da hakkın yerine koymak, onu dinleştirmek demektir.

Kadim gelenekte birbirinden farklı düşünen İslam bilginlerinin kendi düşüncelerini ortaya koyduktan sonra söyledikleri En doğrusunu Allah bilir sözü ne demek istediğimi çok iyi anlatır.

İktidar ve siyaset başarıyı temele alır, yani amaç her halükarda kazanmaktır.

Böyle bir bakış içinde, hak ne kadar dikkate alınmıştır; icraatlara, muktedirlerin tutumlarına, elde ettikleri servete, çoluk çocuk ve yakın akrabaların konumlarına, kısaca adalet ve hakkaniyetle hareket edip etmediklerine bakarak anlaşılır.

Etkili olmak adına dini argümanları kullanmak büyük bir sorumluluktur. Vebali ise çok büyüktür.

İnsanlar ve siyasi partiler ölümlüdür; ancak zihinlere kodlanan yanlışların, yüzyıllar boyunca ne büyük belalara yol açtığı, hemen yanı başımızda yaşanan mezhep kavgalarında açıkça görülmektedir. Öncelikle dini tanımlamamız gerekir.. Din ; İslam'a göre Adem den başlayarak Hz. Muhammed'e kadar bütün peygamberlerin ortaya koyduğu ve tekrar ettiği evrensel ahlaki ve metafizik doğrulardır. Bu noktada dinlerin birbirlerinden farkları asla yoktur.

Kaldı ki devlet adına söylem her zaman için problemlidir. Ve problem o devletin yurttaşları arasında muhakkak surette çatışmalara neden olur. Kalın sağlıcakla!